

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΑΝΘΟΣ

Τ' ἄνθ' ἡ Νεότης ἀγαπᾷ
 Χαίρ' ἡ καρδία της, κτυπᾷ,
 Ὅποταν ἄνθη βλέπῃ·
 Πρέπουσι τ' ἄνθη εἰς αὐτήν,
 Ὡς πρέπ' ἡ δάφν' εἰς ποιητήν,
 Εἰς ἄνθος, ἄνθος πρέπει...
 Πάμπολλοι νέ' εἰς ἐξοχὴν
 Μ' εὐθυμοτάτην τὴν ψυχὴν
 Συμπαίζουσι, γελῶσι·
 Τὸ ἔαρ πέριξ των γελᾷ,
 Κ' εἰς χλόης στρώματ' ἀπαλά
 Ὑμνοῦντές το σκιρτῶσι!
 Ἐμπρός των κῆποι ἀνθηροί,
 Καὶ οὐς οὐδεὶς ἐπιτηρεῖ,
 Ἴδου ἠνεωγμένοι!
 Κῆποι ἀπέραντοι, κ' ἐκεῖ
 Φαιδρότης, τέρψις κατοικεῖ,
 Τοῖς νεύει, τοὺς προσμένει.
 Σμῆνος ἐδῶ ψυχῶν πετᾶ,
 Καὶ τὰς ψυχὰς των χαιρετᾶ.
 Ναί, σμῆνος χρυσαλίδων
 Καὶ κοῦφον κ' εὐθυμον περᾶ
 Μὲ κοῦφα, λάμποντα πτερά,
 Καθὼς τὰ τῶν ἐλπίδων...
 Ἢ τρυφερὰ ἀμυγδαλῆ
 Ἄγνους παλμούς των προκαλεῖ
 Μὲ τ' ἄνθη της τὰ πρῶτα,
 Τὰ χιονόλευκα, λεπτά,
 Τ' ἀγαπητὰ καὶ ποθητὰ,
 Ὡς τ' Οὐρανοῦ τὰ φῶτα!
 Ἐκεῖ τοῖς ψάλλ' ἡ ἠδὼν
 Περιπαθῶν στροφᾶς φιδῶν,
 Κρυμμέν' εἰς τοὺς ῥοδῶνας,
 Καὶ τοῦ Ζεφύρου ἡ πνοὴ
 Ὡδῆν ἀντίμολπον θροεῖ,
 Λυγίζουσα τοὺς κλῶνας.
 Παρέκει ῥύαξ διαυγῆς
 Διὰ χρωάδους ῥέων γῆς
 Γλυκὺ τοῖς κελαρύζει,

Κ' εἰς κόσμων ἄλλων Οὐρανοῦς
 Μ' ὄνειρους γόητας, τερπνοῦς
 Τοὺς ὑποβαυκαλιζει!
 Ἄλλ' αἴφνης! παίγνιον κοινόν
 Διὰ πολλῶν φαιδρῶν φωνῶν
 Προτείνουσιν ἐκεῖνοι :
 Τ' ἄνθη νὰ δρέψωσιν εὐθύς
 Καὶ τότε τ' ἄνθος του καθεὶς
 Πρὸς ἄλλου νὰ συγκρίνῃ!
 Νὰ ἴδωσι ποῖος αὐτῶν
 Θὰ δρέψῃ ἄνθος ἐκλεκτόν,
 Τίς κάλλιον, τίς χεῖρον...
 Νὰ μάθῃ πᾶς ὁ ἄγνοεῖ :
 Ἢ τύχη ποῖον εὐνοεῖ,
 Πρὸς ποῖον εἶναι εἶρων.
 Ποῖος θὰ λάβῃ τι καλόν,
 Τίς χαριέστερον πολλῶν
 Τίς τ' ἄνθος τῶν ἀνθῶων.
 Κ' ἐκ πάντων τίς θὰ εὐρεθῆ
 Ἐν τέλει νὰ ἀξιωθῆ
 Καὶ τοῦ χειρίστου πλέον.
 Εἰς σύνθημά τι παρευθὺς
 Ὅρουσ' τῶν νέων ἡ πληθὺς
 Λοιπὸν ἐπὶ τὴν λείαν
 Καὶ δρέπουσιν ἐκλεκτικῶς
 Οἱ πάντες καὶ ἀρπακτικῶς
 Ἀνθῶων ἀφρονίαν!
 Ὅ,τι ὄραϊον καὶ ἄβρόν,
 Ὅ,τι ἐξέχον καὶ λαμπρόν,
 Ἠρπάγῃ παραχρηῖμα...
 Ἄλλ' εἰς ἐν μέσῳ πάντων, τίς ;
 — Ἀπλοῦς τις μόνον ποιητῆς
 Δὲν ἔσπευδε τὸ βῆμα.
 « Δρέπετε, δρέπετε » φωνεῖ
 « Μετ' ἐκλογῆς ἐν ἡδονῇ,
 Τὰ κάλλιστα οἱ ἄλλοι ! »
 « Λάβετε ὅ,τι ἀρεστὸν
 « Λάβετε ὅ,τι θαυμαστὸν
 Καθεὶς, μικροί, μεγάλοι !

« 'Ο, τ' εἰς ἐμὲ ὑπολειφθῆ
 « Ὡς τελευταῖον κ' εὐρεθῆ,
 Εἶν' ἄνθος μου ἐκεῖνο,
 « Ὁ ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπᾷ
 « Καὶ ὑπὲρ πάντα τὰ λοιπὰ
 Μονώτατον προκρίνω.»
 Μόλις τὸν λόγον του εἰπὼν,
 Ζητεῖ κ' ἐκεῖνος τι λοιπόν,
 Τί βλέπει εἰς γωνίαν;
 Οὐδέν, οὐδὲν πολυτελές...
 Ἄπλοῦν, τι ὄλως ἀφελές:
 Ἐν ἄνθος: Ἀκακίαν! »
 « Ἄνθος μου, χαῖρε, ποθητόν,
 Τῷ λέγει, τρεῖς ἀγαπητόν,
 Κ' ἂν παρηγωνισμένον·

1893.

« Ὡς τ' ἄριστον σὲ θεωρῶ,
 « Καὶ εἰς τὸ στήθος σὲ φορῶ:
 « Νὰ ᾄσ' εὐλογημένον!
 « Ἄν ἄλλα λάμψιν, καλλονὴν
 « Καὶ θέλγητρα καὶ ἡδονήν,
 « Ὑπόσχονται παντοῖαν,
 « Ὑπόσχεσαι, ἐλπίς μου σύ,
 « Χαρὰ μου μόνη περισσῆ,
 « Ἄγνὴν εὐδαιμονίαν!»
 Τὸ ὄνομά σου τὸ γλυκὺ
 Μέν' εἰς τὰ στήθη μου ἐκεῖ:
 Ἐπιγραφὴ βαθεῖα...
 Σὺ τῆς καρδίας στολισμός,
 Λαμπρός μου σὺ ἀστερισμός,
 Ὑπάρχεις, Ἀκακία!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΔΗΣ

Οἱ κατωτέρω στίχοι μετεφράσθησαν εἰς τὴν δημώδη γλῶσσαν ὑπὸ λογιῶν φίλου ἄνευ ἀξιώσεων. Τὸς μετέφρασε περιπατῶν πλήρης βέμβης διὰ μέσου τῆς ξανθῆς αὐτῆς φαντασμογορίας, σεις δὲ φίλτατοι ἀναγνώσται, ὁπότεν φέρετε τὸ ὄνειρόν Σας πρὸς τὰ Ἐκεῖ, ἂν δὲν ἔχητε τί ἄλλο καλλίτερον νὰ πράξητε ἢ λόγους τρυφεροῦς ν' ἀπευθύνετε εἰς κατένα, τότε ψιθυρίζετε τοὺς στίχους τούτους, οἵτινες ἂν δὲν ἦσαν εἰς πλήρη ἄρμονίαν πρὸς ὅ,τι ἔβλεπεν ἢ μάλλον ἐρέμβαζεν, ἐνέχουσιν ὅμως ὅλην τὴν Ποίησιν τῆς νυκτός, ὅλον τὸ μυστήριον τοῦ Οὐρανοῦ, ὅλην τοῦ φωτός τὴν λάμψιν...

Μιὰ βραδυὰ σελήνης ἀγνῆς καὶ αὔρας μαλακῆς
 Μιὰ βραδυὰ Ἀπριλιάτικη, λεπτὴ καὶ ξανθὴ σὰν κι' ἐσένα
 Μοῦ ἔλεγες, ἀγάπη μου, ἀδελφοῦλά μου, ἐσὺ
 Καὶ τὰ γόνάτά μου παραλοῦσαν ἀργὰ ἀργά:

Ἦμπορεῖς ν' ἀγαπᾷς δυὸ χρόνια, Θεέ μου,
 Κι' ἀπὸ τότε τόσα νὰ μαρανθοῦν βόδα
 Χωρὶς νὰ φυτρώσῃ μέσα Σου ὁ πόθος τοῦ χωρισμοῦ!
 Καὶ ὅμως σὰν βλέπω τί εὐτυχεῖς ποῦ εἴμαστε, τρέμω
 Παράξενο μοῦ φαίνεται τόσο διαρκῆς συμφωνία!
 Ξεύρω τί εἶναι ἡ ἀδύναταις καρδιαῖς τῶν ἀνθρώπων
 Καὶ συλλογίζομαι ἂν καὶ αὐριο θάχω τὴ δική σου.

Μὰ ὅσο ἀντηχοῦσαν μέσα μου οἱ λόγοι Σου αὐτοὶ
 Ἐγὼ ἐκύτταζα τοὺς κήπους τῆς νύχτας ν' ἀνθίζουν.
 Τὰ ἄστρα ἄνοιγαν σὰ λουλούδια
 Κι' ἡ λάμψις τοὺς ἐξέφευγε σὰν τᾶρωμα ποῦ φτερουγίζει.

Ὁ νοῦς μου, σὰν σὲ ὄνειρος ἀνεβαίνει στὸ ἄπειρο
 Καὶ ἐσχεπτόμουν ἐμπρὸς στὸ μυστήριον τοῦ οὐρανοῦ·
 Μπορεῖ κανεὶς, ἀγάπη μου, νὰ ζήσει χωρὶς ἀστέρινα,
 Ἀγάπη μου, ἢ μπορεῖ νὰ ζήσει χωρὶς τὰ μ'ατιά Σου.

1893

* * *